

YAKIN GEÇMİŞTE, DÜNYA VE TÜRKİYE

EMEK PARTİSİ

Kapitalizm, -emperyalizm aşamasına ulaşmasıyla birlikte- insanlığa verecek şeylerin olduğu, tarihsel bakımdan ilerici rol oynadığı dönemi çok gerilerde bırakmıştır. Ancak hala egemen sistem olarak hüküm sürdüğü için; egemenliğinin devamını her gün daha geri güçleri kendi yardımına çağırmakta bulmaktadır.

Kapitalist-emperyalist sistem ülkeleri, işçi sınıfı ve emekçilerin yarattığı değerleri yağmalayarak, insanlığı açlığa, yoksulluğa, eğitimsizliğe, sağlıksızlığa, barınaksızlığa mahkum etmektedir. Büyük kapitalist güç odakları, dünyayı yağmalamak; insanlığın tarihsel süreç içinde biriktirdiği tüm ilerici birikimleri, emeğin tüm kazanımlarını ortadan kaldırmak, işçi sınıfı ve sosyalizmin insanlığa kazandırdığı hak ve değerleri ebediyen yok etmek; tekellerin çıkarlarının "tek gerçek değer" olduğu bir dünya kurma fikrinde tam bir uzlaşma içindedirler. Ancak bu gelişmiş emperyalist ülkeler; bu yağmanın nasıl olacağı ve kimlerin ne kadar pay alacağı konusunda anlaşamamakta; dolayısıyla da, yeni kampaşmalar; birbiriyle her yolla mücadele etmek için yeni birlik ve anlaşmalar yapmaktadırlar.

Emperyalist ülkelerin, uluslar arası tekellerin, devasa mali, askeri ve medya gücüne sahip olmalarına ve işçi sınıfının örgütlerini, sendikalarını ve pek çok ülkede partilerini tahrip etmiş olmalarına karşın, dünyanın her yanında emperyalist yağma ve saldırılara karşı mücadele de çeşitli biçimlerde sürmektedir. Bu mücadelelerin birleştirilmesi; işçi sınıfı partilerinin başlıca amaçlarının başında gelmektedir. İşçi sınıfı mücadelesinin uluslar arası karakteri budur ve işçi sınıfının devrimci partisi Türkiye'de olduğu kadar, uluslar arası ölçekte de görevlerini yerine getirdiği ölçüde kendi tarihsel rolünü oynamış olacaktır. Çünkü her ülkede ve her alanda süren mücadeleler elbette böyle bir ortak stratejiye bağlanabildiği, onunla uyum içinde olduğu ölçüde kalıcı başarılar kazanabilecektir.

Böyle bir dünyada; nasıl olacağını ABD'nin belirlemek için hamleler yaptığı bir Yeni Dünya Düzeni'nde Türkiye'nin egemenleri; kendilerine emperyalizmin bölgedeki "ön cephe ülkesi" rolünü seçmişlerdir. Emperyalistlerin açtıkları platformlarda, Türkiye'nin onları Türk-İslam dünyasına taşıyan bir "köprü" olarak ne kadar önemli olduğunu anlatmaktadırlar. Bu gerekçeler, hem AB'ye kapağı atmak hem de ABD'nin Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP)'nde "önemli bir rol kapmak" için öne sürülmektedir.

Egemenler Türkiye'yi; ekonomisi IMF'ye, iç politikası AB'ye, dış politikası da ABD'ye bağlanmış bir ülke haline getirirken aynı zamanda ABD ve AB başta olmak üzere dünyadaki güç odakları için Türkiye'yi üstünde egemenlik mücadelesi sürdürülen bir ülke pozisyonuna itmiştir. Kıbrıs sorunu, Kürt sorunu, Ermeni katliamı sorunu, Türkiye'nin AB'ye girip girmemesi, Türkiye-IMF ilişkileri gibi sorunlar uluslar arası karakter kazanmış sorunlara dönüşmüştür.

Öte yandan kapitalist emperyalizm; doğayı da kâr hırsı uğruna onarılmaz bir biçimde tahrip etmektedir. Onun içindir ki; milyarlarca insanın açlık ve sefaleti bir afete dönüşürken, doğa olayları da bir felakete dönüşmektedir. "Küresel ısınma", Amazon yağmur ormanlarının kapitalist tekeller tarafından tahribine kuraklığın eşlik eder duruma gelmesi, doğa tahribatında geline nokta göstermesi bakımından önemlidir. Depremler, kasırgalar, toprak kaymaları, sellerin, mevsim değişikliklerinin insan toplumunun yakın geleceğini tehdit eder düzeye çıkması, kapitalizmin insan toplumunun geleceğini tehdit etmesinin ifadesidir.

Bu genel çerçeve içerisinde; yakın geçmişte, dünyanın ve Türkiye'nin gidişatında belirleyici öneme sahip gelişmelere daha yakından bakabiliriz.

A - DIŞ POLİTİK GELİŞMELER

Geçen zaman dilimi, gerek dünya gerek Türkiye'nin içinde bulunduğu bölge, gerekse Türkiye'nin iç politik gelişmeleri bakımından son derece önemli etkenlerin harekete geçtiği bir süreç oldu.

Yeni Dünya Düzeni (YDD), uluslar arası emperyalizm tarafından, sosyalizmin gerçekleştirilmeyi vaat ettiği refah ve barış içinde bir insanlık dünyasını gerçekleştireceği iddiasıyla ortaya atılmıştı. Ama YDD'nin ilanının üstünden 10 yıl bile geçmeden emperyalist dünyanın çelişmeleri, ve bu çelişmelerin ortaya çıkardığı somut olgular; bırakalım barış, refah, demokrasi içinde bir dünya düzenine doğru gitmeyi, 10 yıl 20 yıl öncesinin dünyasını arar hale getirmişti.

YDD çok yaldızlı bir paket içinde sunulmuşu. Ama, gerçekte YDD, sermayenin dolaşımı ve sömürünün sınırsız bir biçimde artırılması için, sosyalizmin ve işçi sınıfının mücadelesinin koyduğu engelleri kaldırmaya yönelik bir saldırı kampanyasıydı. Bu saldırıda somut hedef; ülkelerin bağımsızlığı olduğu gibi işçi sınıfının sömürülmesinin önündeki engeller olarak da şekillenen kazanılmış hakları ile bu mücadelenin tüm topluma yansması olan eğitim, sağlık başta olmak üzere temel hizmetlerin paralı hale getirilmesiydi.

Bir barış ve refah düzeni olarak ilan edilen Yeni Dünya Düzeni; ilanından 10 yıl sonra tam bir adaletsizlik, yoksulluk ve kargaşa düzenine gidildiğini göstermektedir.

İşte; sermayenin gözde yayınlarında 2003 yılına dair verilerden bazıları:

- * ABD'nin en zengin 400 kişinin yıllık geliri, 20 Afrika ülkesinin 300 milyonluk nüfusunun toplam yıllık gelirinden fazla.
- * Dünya nüfusunun en zengin yüzde 10'unun geliri, en yoksul yüzde 10'un gelirinden 117 kat daha fazla. 1980 yılında bu oran 1/79 idi.
- * Sanayileşmiş ülkelere diğer ülkelere sermaye akışı, 1980 yılında 2 milyar dolarken 1997'de 120 milyar dolara çıktı.

- * Geri ülkeler, yabancı kredi merkezlerine toplam 2.3 trilyon dolar borçlu. Orta ve Alt Afrika ülkeleri, her yıl toplam 10 milyar dolar dış borç ödemesi yapıyor.
- * İşgücü maliyetlerinin aşağı çekilmesi nedeniyle sermayenin kâr oranları her ülkede arttı. Pek çok ülkede; imalat değerinde ücretlerin payı, 1970 ve 1980'lerin çok altında.
- * Günde 1 dolarla yaşayan insanların toplam dünya nüfusuna oranı 1998'de yüzde 23.4 oldu.
- * Dünyada kronik yetersiz beslenmeden muzdarip insan sayısı 800 milyon.
- * En zengin yüzde 20'lik nüfusun en yoksul yüzde 20'ye kıyasla gelir durumundaki uçurum: 1960'ta 30 kat iken 1997'de 74 kata çıktı.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla uluslar arası düzeyde ortaya çıkan belirsizlik ortamında rakipsiz güç haline gelen ABD dünyadaki egemenliğini daha da pekiştirmeye yöneldi. 11 Eylül saldırıları ABD'ye bu iş için tam bir fırsat oldu. ABD, 11 Eylül saldırısını bahane ederek; dünyadaki egemenliğini pekiştirmek, mümkün olduğu kadar uzatmak üzere, bütün öteki emperyalist güç odaklarını da karşısına alan ve "terörizme karşı mücadele" olarak adlandırdığı bir programı uygulamaya soktu.

ABD ve İngiltere'nin Irak'ı işgali, 90'lar boyunca yavaş yavaş oluşan emperyalistler arası kampaşmaları hızlandırdı. Son yarım yüzyıldır ABD'nin güvenlik şemsiyesi altında olan Avrupa, en başta da Almanya ve Fransa, ABD'nin kurmak istediği yeni düzene ve Irak üstünden kendilerine karşı giriştiği hamlelere tereddütler içerse de karşı çıktılar. BM'de Amerikan karşıtı ülkelerin başına geçen Rusya, Almanya, Çin, Fransa ve Hindistan gibi büyük ülkeler, BM kararıyla ABD'nin Irak'ı işgal etmesini önleyerek onu tecrit etmeyi, tüm dünya ile karşı karşıya getirmeyi amaçladılar. Ama ABD'de boş durmadı, AB ülkeleri içinde İngiltere, İtalya, Polonya, İspanya gibi ülkelerin hükümetlerini kendi yanına çekerek, AB'yi bölme hamleleri yaptı.

Irak'ın işgaliyle dünyada şu olgular ortaya çıkmıştı:

1- ABD, Irak'ı işgal ederek; dünya enerji kaynaklarının en önemli bölümünün üstüne otururken aynı zamanda enerji yollarının denetimi için de stratejik bir üstünlük ele geçirmiştir. ABD, Kafkasya ve Orta Asya ülkelerinde de askeri üsler kurarak "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi" (GOP) için güçlerini mevzilendirdi. ABD, bu pozisyonundan edindiği güçle, bölgedeki ülkelerde "kadife devrim", "portakal devrimi", filan adı verilen "Sorosçu darbeler"le, SSCB'nin çöküşü sonrasında ortaya çıkan devletlerde uşaklarını işbaşına getirecek imkanlar edindi. Dahası ABD bölge ülkelerindeki işbirlikçilerine güç ve cesaret veren bir pozisyon edindi.

2- ABD ilk bakışta Irak'ı işgal ederek, Saddam Hüseyin rejimine son vermeyi amaçladığı izlenimi verdi. Ama gerçekte ABD Irak'ı işgal ederken aslında Saddam'dan çok Almanya, Fransa başta olmak üzere AB'nin enerji ihtiyacını Ortadoğu'dan sağlayan ülkelerin, bölgede egemenlik güden Rusya'nın, petrol ihtiyacının yüzde 95'ini Ortadoğu'dan sağlayan Japonya'nın ve Asya'da çıkar peşinde koşan Çin ve Hindistan'ın boğazını sıkıştırır. Bu durum, diğer emperyalist güç odakları ile ABD arasındaki çatışmayı sertleştiren, ABD karşındaki emperyalist odakların aralarındaki ilişkiyi sıkılaştıran bir rol oynamıştır.

3- Irak'ın işgali ABD'ye bir hayli pahalıya mal oldu. ABD'nin YDD ile edindiği "olumlu" imajın yerini o çirkin, Vietnam işgalcisi, Latin Amerika darbecisi, dünyanın her köşesinde kargaşa çıkaran emperyalist yüzü aldı. Irak'ın işgali öncesinde dünya, şimdiye kadar görülmemiş kalabalıkların katıldığı "savaşa hayır" gösterilerine sahne olurken, ABD'ye duyulan nefret de giderek arttı. Dahası Irak'ın işgali ve halkın ABD Ordusu'nu çiçeklerle karşılayacağına dair öngörüler iflas ederken, Irak'ın Amerika için bir bataklık olacağı, Vietnam benzeri bataklığa yuvarlanacağına dair yapılan öngörülerini haklı çıkaran bir sürece girildi. Artan Amerikan karşıtlığı, anti-Amerikan ve anti-emperyalist mücadelenin temelini genişletti.

4- Irak'ın işgalinden sonra en önemli siyasi gelişmelerden birisinin Bush'un, 2004 Kasım'ında yapılan seçimlerde ikinci kez seçilmesi olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü; Bush'un seçimi ikinci kez kazanması ABD'nin dünya hegemonyasında daha saldırgan yöntemler kullanmasının yolunu açtığı gibi, aynı zamanda emperyalizme dayanak olacak en gerici fikirlerin de itibar gördüğünün göstergesi sayılarak, bu fikirlerin savunucusu en gerici odakları azdırdı. Çünkü Bush yönetimi; burjuvazinin devrimci çağının bütün kazanımlarına; onun dünyaya bakışına yol veren bütün sistematik felsefelerine sırtını dönen, insanlık tarihinin en karanlık dönemlerinden en gerici fikirleri yardıma çağıran bir gericiliği temsil eden bir tutum benimsemiştir. Bu yüzden de Bush yönetimini insanlığı Ortaçağ karanlığına götüren bir fikrin temsilcisi ve bu Ortaçağ fikirlerini kendi emperyalizmine meşruiyet sağlamak üzere bir ideoloji oluşturmaya dayanak olmak üzere gündeme getirmiş bulunmaktadır. Bush'un ikinci kez seçilmesi, Avrupa ülkelerinde de Hıristiyanlık, ırkçılık, yabancı düşmanlığı üstünden geliştirilen neo-faşist, neo-muhafazakar hareketleri cesaretlendirdi. Ve bu durum, Avrupa'da da gerici, ırkçı fikirlerin yükselişine dayanak oldu. Bush'un ikinci kez seçilmesi İslam dünyasında ise; şeriatçı akımların güçlenmesine, El Kaide türü örgütleri destekleyen zeminin genişlemesine yol açarken aynı zamanda; "ılımlı İslamcılık" da İslam ülkelerinde ABD ve öteki kapitalist ülkelerin desteklediği bir akım oldu. Bu açıdan bakıldığında ABD'de Bushçuluk, Avrupa ülkelerinde "muhafazakarlık", "neo-muhafazakarlık", İslam ülkelerinde "ılımlı İslamcılık"; emperyalizmin dünya egemenliğinin en gerici dayanakları olarak biçimlenmektedir.

5 - Bir yandan bunlar yaşanırken bir yandan da son yıllarda savaş ve işgal karşıtı mücadele oldukça yüksek bir düzeyde seyretti. Ancak bu mücadeleler savaş ve işgal politikalarını püskürtmeye yetmedi. Her gün milyonlarca kişinin katıldığı eylemler yapıldı. Ama; onca kitlesel eyleme karşın bu mücadeleler, Amerikancı güçlerin faaliyetini sekteye uğratacak bir müdahale düzeyine varamadı. Çünkü; emperyalist saldırganlığın vardığı düzeyde; "protestoyu" aşamayan eylem biçimleri etkisiz kalıyordu. Bunu aşmanın tek yolu ise, işçilerin, sendikaların müdahalesi; işgal kuvvetlerini hizmetlerinin yapılmasının reddedilmesi, grevler ve direnişlerle üretim ve hizmetlerin durdurulması yoluyla kapitalist sistemin hayatiyetini tehdit edecek mücadelelerin sahneye çıkmasıydı. Ancak; sınıflar mücadelesinin bilinen zaaflarından dolayı savaş ve işgal güçlerine müdahalenin düzeyi bu boyutlara varamadı.

Bütün bu gelişmeleri yakından izleyen sınıf partisi, emek ve demokrasi güçleri, bir yandan ABD'nin bölgedeki açık ve örtülü saldırganlığına karşı mücadele ederken öte

yandan da ideolojik görevlerine ağırlık veren bir tutum izlemiştir. Bu çerçevede partimiz, 2. Dünya Savaşı sonrasında burjuva bilim dünyası ile sosyalizm arasındaki bölünmenin yarım kalmış tartışmalarını literatürümüze kazandırmak için çabalarını yoğunlaştırırken aynı zamanda Yeni Dünya Düzeni'nin felsefesi olarak sunulan post-modernizme, pragmatizme, kozmopolitizme karşı olduğu kadar bunlara temellik eden varoluşçuluğa ve öteki öznel idealist akımlara karşı felsefi düzeyde bir mücadeleyi de teşvik etmiştir.

B- İÇ POLİTİK GELİŞMELER

a) Türkiye-ABD ilişkileri ve Türkiye'ye biçilen rol

ABD'nin Irak'ı işgali, soyut, bir işgal hareketi olarak "dış bir olay"dır ama; müdahalenin yarattığı etkilere bakıldığında bu müdahale, sadece Türkiye'nin dış politikasını değil iç sorunlarını ve onların çözümünü de dolaysız bir biçimde etkilemiştir.

2. Dünya Savaşı sonrasında Türkiye'nin dış politikasında birinci derecede etkin bir güç olarak rol oynayan ABD, Irak'ı işgal ederek, askerlikten dış politikaya, ekonomiden iç politikaya kadar her alanda etkisini çok daha yakından hissettireceği bir pozisyona geçmiştir. Çünkü artık, ABD Türkiye'ye "komşu olmuş"tur! Dahası, Irak'ın işgalinden sonra ortaya atılan "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi"yle (GOP) ABD, bölgeye yerleşme amacını hayata geçirmeye koyulurken, Türkiye'yi de bu "proje"nin "öncü ülkesi", "ılımlı İslam'ın örnek ülkesi" ilan ederek, Türkiye'ye bölgede yeni roller biçmiş; Türkiye'nin ABD karşısındaki yükümlülüklerini artırmıştır. İşgal, ABD'nin bölgeye yerleşme planları ve Türkiye'ye biçilen rol Türkiye-ABD ilişkilerinin eskisine göre çok daha ileriye götürülmesini zorunlu kılmış; "1 Mart Kararnamesi"nin reddiyle Türkiye'de anti-empyralist güçlerin kazandığı mevziyi geri almak için ABD, Kuzey Irak'ta TSK askerlerinin başına çuval geçirmekten; Türkiye'yi yönetenleri, asker ve sivil yüksek bürokrasiyi açıkça aşağılayarak, tehdit ederek; onlara "yeni görevleri"ni "öğreten", hiçbir diplomatik nezaket ve az çok bağımsız bir ülkenin yöneticileri olma fikriyle bağdaşmayan baskı yöntemlerini devreye sokmuştur.

ABD, bölgedeki hegemonyasını pekiştirmek için giriştiği hamlelerde, AKP Hükümeti şahsında son derece hevesli bir işbirlikçi bulmuştur. Tayyip Erdoğan'ın daha başbakan olmadan yaptığı ABD gezisinde, bu işbirlikçiliğin ne kadar ileri götürüldüğü ortaya çıkmıştır.

ABD, Türkiye'yi kendi stratejisine kayıtsız koşulsuz bağlamak için; her yolu denemektedir. Bazen Kıbrıs'ta, AB ile olan ilişkilerde Türkiye'ye tam destek verir görünürken ertesi gün; ABD için hiç de somut sonuçları olmayan, ama Türkiye'ni egemenleri için "sembolik" hassasiyetleri olan "Ermeni soykırımı sorunu", "Barzani-ABD ilişkileri", "Fener Patriği'nin ekümen patrik olup olmaması", Türkiye'de Amerikan karşıtlığının yüksek olması... gibi "sorunlar" üstünden Türkiye'ye düşmanca mesajlar vermekten çekinmemektedir. Bütün bunların ötesinde ABD, Türkiye'yi kendi stratejisine bağlamak için İsrail faktörünü de kullanmakta; Türkiye'nin Arap-İslam dünyasıyla ilişkilerinin sınırının adeta İsrail tarafından belirlendiği bir diplomasi yürütülmektedir. Öyle ki, Türkiye ile ABD ilişkileri zaman zaman İsrail'in "oluru"na bağılıymış gibi görülebilmektedir. En son ABD gezisinde Tayyip Erdoğan'ın Beyaz Saray'a girişine ancak İsrail'in gönlünü hoş eden açıklamalar ve Gül'ün İsrail'e giderek Filistin sorununda İsrail'in istediği çizgiye çekildiğine "inanılması"ndan sonra izin çıkmıştır!

Türkiye'nin egemenleri, askeri ve "sivil" güç odakları, hükümet; ABD ile tam uyum için ellerinden geleni yapmaktadır. Ancak Amerika onlardan, her zaman "elinden gelenen de fazlasını" istemektedir. Çünkü, en azından 11 Eylül'den beri işbirlikçileri için Amerika'ya sadakatin anlamı; her gün ve her koşulda sadakatlerini yeniden ispat etmeleridir. Buda Türkiye'nin ABD'nin çıkarları uğruna İran ve Suriye ile savaşı göze alacak kadar kayıtsız koşulsuz bir bağlılığı demektir! Ve ABD, Türkiye'yi bu ölçüde kendisine bağlamak için "şantaj"dan "rüşvete", tehditten sırt sıvamaya her yolu kullanmaktadır.

Ancak Türkiye'nin tarihsel, kültürel pozisyonu, bölge ülkeleriyle ekonomik, siyasi çıkarları; işbirlikçileri candan istese de; ABD'nin bu isteklerini yerine getirmelerini çok çok zorlaştırmaktadır. Dahası, Irak'ın işgalinden beri Türkiye halklarının ABD karşıtlığı, tarihte görülmemiş bir düzeye varmıştır (Bazı anketlere göre bu oran yüzde 82, bazılarına göre yüzde 92'dir). Ve "kitabına uydurulmadan" ABD işbirlikçiliği, uşaklığı yapmak hayli güçleşmiştir.

ABD'nin istekleri ile Türkiye'nin gerçekleri arasındaki bu büyük çelişki; ABD'nin işbirlikçilerini, uşaklarını zorlayıp aralarında bölünmelere yol açarken; aynı koşullar, Türkiye'nin anti-emperyalist, anti-Amerikan güçleri için son derece geniş bir mücadele zemin oluşturmaktadırlar.

b) Türkiye-Avrupa Birliği (AB) ilişkileri ve AB karşıtı mücadele

Öte yandan son iki-üç yıl; Türkiye-AB ilişkilerinde sürecin Türkiye'nin iç politikasını da dolaysız bir biçimde etkilediği; bir bakıma Türkiye'nin egemenlerinin kırk yılı aşkın bir süredir süren AB'ne katılma macerasında en önemli aşama olmuştur. Nitekim; AB'nin 17 Aralık 2004 ve 3 Ekim 2005 zirvelerinde Türkiye ile tam üyelik görüşmelerinde önemli aşamalara karşılık gelmiştir. AB'nin isteklerini yerine getirmek için pek çok yasa ve Anayasa maddesi değiştirilmiş, Kıbrıs, Türkiye-Yunanistan ilişkilerinde kronikleşen pek çok sorunda gelenekselleşmiş tutumların terk edilmesinden, Kürtçe'nin nispeten serbestlemesine, MGK'daki asker sayısının azaltılmasına kadar şekli bakımdan da olsa yapılan pek çok değişiklik, egemen sınıfların güç odakları arasında bir çatışmaya yol açtığı gibi, demokratikleşme mücadelesinin imkanlarını da artırmıştır.

Türkiye-AB ilişkileri küçüklü büyüklü "krizler"le ilerleyen bir süreç olmuştur. Ancak "üyelik süreci" ilerledikçe, gerek AB içinde gerekse Türkiye'de "krizler" daha da artmıştır; bu "krizler"in etkisi günlük politikaların belirlenmesinde de rol oynar olmuştur. Dahası, "tarama süreci"nin başladığı ilerleyen günlerde açıkça görüldüğü gibi; Kürt sorununda, azınlıklar sorununda, Ermeni sorunu, Kıbrıs sorunu gibi konularda Türkiye'den istenilenlerin her birinin Türkiye'nin iç politikasında ve dış politikasında önemli çalkantılara yol açacağı görülmektedir.

Yine süreç ilerledikçe AB içinde Türkiye üstünden ırkçı-şoven politikaları kışkırtan siyasi mihrakların çabalarının yoğunlaşacağı gibi, Türkiye'de de giderek AB'cilerin kendi aralarında bölünmelerini beraberinde getireceğini söylemek yanlış olmayacaktır. Özellikle milliyetçi baskılar, emekçi sınıfların taleplerinin karşılanmaması ve giderek AB'ye uyumun aslında işsizliği azaltan, refahı ve özgürlükleri artıran bir gelişme olmadığını fark edilme-siyle, müzakere sürecinde, Türkiye'nin anti-emperyalist, demokrasi ve emek güçlerinin

gidişata daha aktif müdahaleleri gündeme gelecektir. Dolayısıyla, bugün gerici, ırkçı, şoven çevrelerden gelen sahte AB muhalefetinin de giderek kendi içinde çatışmaya sürükleneneğini görmek için kahin olmaya gerek yok. Bu yüzden de süreci doğru değerlendirmeli; AB'nin gerçek amaçlarını, AB içindeki emperyalizmin sözcüsü politik mihrakların "Türkiye dostluğu"nun nedenlerini bütün açıklığıyla gözler önüne serilmelidir.

Türkiye'nin egemenlerinin, ABD kadar AB'nin de bölgeye müdahalesine karşı çıkmaması; bölgede hegemonya mücadelesine giren en büyük iki emperyalist gücün üstünde çatıştıkları bir alan olarak savaş ve kargaşanın içine çekileceği bir gerçektir. Bu gerçeği gözler önüne sererek; Türkiye'yi yöneten güçlerin aslında Türkiye'nin geleceğini de tehdit altına soktukları işçi, emekçi halk yığınlarına kavratılmalıdır. AB'nin Türkiye'nin halkına ne refah, ne özgürlük ne de onur getiren bir birlik olmadığını, kimlerinin söylediği gibi AB'ye katılmanın "Emeğin Avrupa'sı"na katılmak olmadığını göstererek bu konudaki hayalleri teşhir edecektir.

Kürtlerin bir bölümü, AB'ye girmekle kendilerinin özgürleşeceğini, üstlerindeki baskıların kalkacağını sanmaktadır. Dini ve mezhepsel azınlıklar inançlarının baskı altına alınmasını AB'nin önleyeceğini düşünmektedir. İşçi ve emekçilerinde azımsanamayacak bir kesimi, işsizlik, açlık, yoksulluk, eğitim, sağlık, konut, sosyal güvenlik gibi sorunların AB ile çözüleceğini düşünmektedir. Müzakere sürecini, bütün bunların çözümü olmadığını, aksine AB'nin bütün bu sorunları piyasa ve özel mülkiyetin dokunulmazlığı fikrini güçlendirmek için kullandığını, Kürt ve Türk emekçilerini AB'nin çıkarlarının askeri yapmak istediğini ve bunların ötesinde bir insani tutuma sahip olmadığını gördükleri bir süreç olarak değerlendirmek önemlidir. Yoksa; "Kahrolsun AB" sloganına indirgenmiş bir AB karşıtlığı sadece geleneksel "sol muhalefet" tarzını aşamayan, yığınları kazanma perspektifinden yoksun bir muhalefet tarzıdır.

c) AKP hükümeti ve egemen güçler cephesi

Öncesini bir yana bıraksak bile, son 50 yıldır Türkiye'nin iç ve dış politikasında son derece önemli role sahip iki emperyalist güç merkezine, ABD ve AB ile olan ilişkilerinde, son iki-üç yıl içinde ki gelişmeler; bu gelişmelerin yarattığı baskı; Türkiye'nin egemenlerinin Kürt sorunu ve İslam-şeriat sorunu başta olmak üzere pek çok sorunu çözmemiş olmasıyla (basın ve ifade özgürlüğü, yargı bağımsızlığı, üniversite özerkliği, Kıbrıs sorunu, azınlıklar sorunu, generallerin her vesileyle gündelik siyasete müdahalesi, ekonomide tümüyle IMF'nin eline düşmesi) birleşince; daha önceki dönemlerde olmadığı kadar yoğun bir biçimde bu gelişmelerin Türkiye'nin iç politikasını etkilediği apaçık bir biçimde görüldü.

Semdinli'de tezgahlanan provokasyonlar, Danıştay'a düzenlenen saldırı, Sauna çetesi, Ergenekon ve Atabeyler çetesi türünden ortaya çıkan örgütlenmeler, bunların bağlı olduğu JİTEM, Özel Hap Dairesi vb. kontra örgütlenmeler, egemen sınıfların halk düşmanı politikaların hayata geçirilmesindeki gözü dönmüşlüğünün çarpıcı bir ifadesi durumundadır. Bir yandan AKP hükümeti ve Genelkurmay'ın öncülüğünde laik-şeriatçı gerilimiyle egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmalar artmaktadır. Öte yandan ise, gerici, milliyetçi, şoven propaganda ile işçi, emekçi halk güçleri bölünerek, çeşitli egemen sınıf kliklerinin arkasında saflaştırılarak yedeklenmek istenmektedir.

İç politikada öne çıkan bu gelişmelerinin izlediği seyri temel yönleriyle özetlersek:

1- 2002 seçimleriyle, koalisyon hükümeti derdinden kurtulan ve AKP'nin seçime katılan seçmelerin üçte birinden aldığı oyla milletvekillerinin üçte ikisini kazandığı bir dönemin keyfini sürmek isteyen büyük sermaye güçlerinin çeşitli fraksiyonları hükümetin arkasında saf tuttular. Daha iktidara geldiği gün; "Acil Eylem Planı" ile, en büyük sermaye kesimlerinin isteklerini yerine getiren programı açıklayan AKP Hükümeti, geçen üç yıl boyunca, bu emek düşmanı programla ilan ettiği ilkelere sadık kalarak, iç ve dış sermaye güçlerinden "geçer not" aldı.

AKP; geleneksel düzen partilerinin, sermayenin ihtiyaçlarını karşılamada en son rolleri olan halk yığınlarını peşlerine takma konusunda da iflasa sürüklenen ve bu yüzden çöken ve bir çöplüğe dönüşen burjuva partilerinin enkazı üzerinden kurulmuştu. AKP; bütün bu çöken partilerden çeşitli vesilelerle kopan politika erbabı tarafından, geleneksel burjuva düzen partilerinin program birliği, başlıca politikalarda ortaklık gibi en temel ilkeleri bir yana iterek, bir "seçim kazanma firması" olarak kurulmuştu. O günün koşullarında AKP başka türlü de kurulamazdı. Nitekim; AKP karşılaştığı ilk önemli sorun olan Türkiye'yi Irak'ın işgalinde suç ortaklığına götürecek bir adım olan "1 Mart Kararnamesi"nin oylanması sırasında yüzü aşkın milletvekili hükümetin isteğine karşı çıkarak, AKP'nin içinde bir parti bütünlüğü olmadığını gösterdi. Bundan sonraki; sermaye güçleri arasındaki hemen her farklılaşmada AKP'nin kendi içindeki bu zaafın devam ettiğine tanık olduk. Basın ve ifade özgürlüğü, İmam Hatipler, Kıbrıs konusu, Irak'ın işgali ve Kerkük-Musul konusu, Kürt sorunu, azınlıklar sorunu, Ermeni sorunu gibi konularda AKP'nin birlik içinde davranmadığını gördük. Bundan sonra da; AB ve AB ile ilişkilerde süreç ilerledikçe bu alanlarda somut gelişmelere tanık olacağımız kuşkusuzdur.

ABD ve AB, AKP'nin şahsında son derece güçlü ve kararlı işbirlikçi bir siyasi mihrak bulmuşlardır. Türkiye'nin en büyük sermaye güçleri ve gerici güç odakları da AKP ile iktidarlarını sağlamlaştırmışlar, onun arkasında daha önceki yıllarda olmadığı kadar bir birlik-bütünlük sağlamışlardır.

2 - Geleneksel burjuva siyasi partilerin çöküşü ve bunların geçmişte üslendiği görevlerin AKP'nin şahsında birleştirilmesi elbette ki; bütün iktidar odaklarının birleştirildiği anlamına gelmemiştir. Tersine, AKP'nin Şeriatçı ve "Cumhuriyet düşmanı" güçlerle yakınlığı hatta ana damarının onlardan geliyor olması; cumhuriyetin simgesel değerleriyle çatışır durumda olması; askerler başta olmak üzere geleneksel iktidar odaklarıyla AKP arasındaki ipleri germiştir. AB ve ABD ile Türkiye'nin ilişkilerinin yeni koşullara göre yeniden biçimlendirilmesi doğrultusundaki girişimler; Kıbrıs sorunu, Kürt sorunu, Kuzey Irak'taki gelişmeler; AB ile uyum için çıkarılan yasalar gibi konularda AKP iktidarı ile askerler başta olmak üzere geleneksel güç odakları arasındaki çatışmayı zaman zaman bir hesaplama ya vardırıca kadar ileri götürmüştür.

Kıbrıs sorunu, Kuzey Irak'taki "kırmızı çizgiler" ve AB'nin isteği doğrultusundaki "uyum yasaları" ile ilgili konularda AB'yi ve ABD'yi arkasına alan (içerde de TÜSİAD başta olmak üzere büyük sermayenin güç merkezlerini) AKP; bu başlıca konularda askerleri, yerine göre Cumhurbaşkanı'nı, yerine göre Anayasa Mahkemesi ve öteki yargı kurumlarını, yerine göre Dışişleri bürokrasisini, yerine göre CHP'yi AB ve ABD ile karşı

karşıya getirerek kendi iktidarını güçlendirmeyi amaçlamıştır. Kendileri de Amerikancılık ve AB'cilikte AKP'den geri kalmak istemeyen bu güçler; zaman içinde buldukları mevzilerden geri adım atmışlar ama mücadeleyi de bırakmamışlardır. Tersine onlar da AKP'nin şeriatçı, gerici güç odaklarının istekler yerine getirirken "açığa düşmesi"nden yararlanarak bu mevzileri önemli ölçüde ele geçirmişler; hükümete geri adım attırmışlardır. Van Cumhuriyet Üniversitesi Rektörü'ne karşı girişilen komplo ve olan olaylarla hükümet ve bayrak provokasyonu ile başlayan hamlelerle askerlerin başını çektiği geleneksel güçler arasındaki hesaplaşmanın ne kadar boyutlandığı herkesçe görülür hale gelmiştir. Bu mücadeleler sırasında AKP, karşıtlarıyla benzeşerek onlarla aynı siyaseti benimsiyor görünerek kendi mevzilerini korumaya çalışmıştır; bugün de bu doğrultuda; fırsat buldukça kendi hamlelerini yapmayı ihmale etmeden ilerlemektedir.

AKP Hükümeti, kendisini var eden İslami etki altındaki "oy tabanı" nı memnun etmek üzere; hamlelerini "Türban yasağı", TUBİTAK, YÖK (üniversiteler), Milli Eğitim üstünde yoğunlaştırmıştır. Çünkü bu alanı karşıtlarının "yumuşak karnı" olarak görmekte, buradan yapacağı hamlelerin toplumun çoğunluğu tarafından "haklı" görüleceğini düşünmektedir. Generaller ve onların arkasında mevzilenen odaklar ise (CHP'den Kızıl Elmacılar, MHP'den çeşitli sendika merkezlerine kadar geniş bir kesim); Kıbrıs, Kürt sorunu İmam Hatipler, laiklik gibi konular üstünden karşı hamleler yaparken; toplumsal desteklerini genişletmek üzere milliyetçiliği, şovenizmi kışkırtmayı, ırkçı güç odaklarını sokaklara salarak, "linç" e varan eylemlerin arkasında yer almışlardır. Bu tutum; ırkçılığı, ırkçı-milliyetçi mafya organizasyonlarını ifade eden "aşırı sağ" gizli anayasa" olan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde "tehdit" olmaktan çıkarak MGK tarafından resmî yette de kabul edilerek hükümete gönderilmiştir.

3 - Önümüzdeki ayların ve yılların egemen sınıfların çeşitli güç odakları arasındaki mücadelenin daha da derinleşeceği bir süreç olarak gelişeceği apaçıktır. Bu süreç içinde hesaplaşmanın bir yandan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde öte yandan da erken ya da zamanında bir genel seçimde zirvesine ulaşacağını görmek için kahin olmaya gerek yoktur. Dahası süreç seçime doğru ilerledikçe, AKP'nin oluşumu sürecinde biçimlenen iç çelişmelerinin daha etkin biçimde işlemesi; milliyetçi, şeriatçı, muhafazakar, Kürt milliyetçisi... kendi unsurlarına ayrışması da hızlanacaktır. Seçimlerde yüzde 1'in altında oy alan ANAP'ın bugün Meclis'te grup kuracak sayıya ulaşması, dönemin başında sadece iki parti varken bugün bu sayının 6'yı bulması da; seçime giden süreçte partiler arasındaki trafiğin daha da artacağına göstergesidir.

Egemen güç odakları, yakın gelecekte de bu çarpışmalardan galip çıkmak için her vesileyi kullanacaklardır. Burada en önemli silahları da adaletsiz seçim ve siyasi partiler yasasıdır. Yüzde 10 "ülke barajı" ve yüzde 50'ye varan "il barajları"yla donatılmış olan seçim sistemi; 12 Eylül cuntacıları tarafından "parlamentodan istikrarlı hükümetler çıkması" gerekçesine bağlanmıştır. Ancak geçen sürede bu sistemin koalisyonları önlemediği görülmesine karşın bugün iktidarıyla, CHP başta olmak üzere "muhalafeti"yle düzen partileri yüzde 10 barajının korunması için ortaklaşmışlardır. Ve bugün ortak kaygıları da; "istikrarlı hükümetler"den çıkıp; Kürtlerin, ilerici demokrat güçlerin parlamentoya kendi gerçek temsilcilerinin sokulmasını önlemeye dönüşmüştür.

Partimiz bu süreci, Türkiye'nin demokratikleşmesi mücadelesinin bir parçası olan çete ve kontrgerilla örgütlenmelerinin dağıtılması, Terörle Mücadele Yasası'nın (TMY) kaldırılması, seçim sisteminin adilleştirilmesi, barajların kaldırılması ve partilerin eşit koşullarda yarışacağı ve halkın iradesinin Meclis' e yansıtacağı bir seçim için mücadeleyi yükseltme yönünde değerlendiriyor. Bunun gereği olarak partimiz tüm ilerici demokrat güçleri; emek örgütlerini, sınıfın ileri kesimlerini Kürt ulusal hareketini birleştiren bir platformun oluşması; seçimlerin gericiliğin, düzen partilerinin temsil ettiği güçlere karşı mücadelenin daha ileri boyutlara vardığı bir adım olarak değerlendirmesi için elindeki tüm imkanları seferber ediyor.

d) Kürt sorunu ve "Demokratik, Halkçı Çözüm"ün kazandığı aciliyet

ABD'nin Irak'ı işgali ile bölgede Kürt sorununun kazandığı pozisyon ile AB-Türkiye ilişkilerinde "uyum sürecinde atılan adımlar; son 20 yıllık Kürt ulusal hareketi ve Türkiye'nin demokratik güçlerinin verdiği mücadele birleşince Türkiye'nin egemenleri de Kürt sorununa bir "çözüm" getirmeden kendi amaçları doğrultusunda artık ilerleyemeyeceklerini gördüler. Ancak egemen sınıfın çeşitli güç merkezleri bunun gibi pek çok konuda birbiriyle aynı görüşü savundukları halde; bu alanı birbiriyle hesaplaşmanın bir alanına dönüştürmüşlerdir. İnkarcı, ırkçı, şoven güç odakları son birkaç yıldaki bu gelişmelerle de kendi içlerinde bölünmeye zorlanmıştır. Bunların bir bölümü ("solcu milliyetçi" odaklar, CHP, kendilerini ülkenin sahibi gören asker ve sivil geleneksel güç odakları...), "bölünme fobisi"nin baskısıyla aşırı milliyetçi kampa sürüklenirken, AKP'nin başını çektiği bir diğer bölüm ise, bir ayaklarını inkarcı-şoven kamptan çekmeden, Kürt burjuva-feodal, aşiretçi kesimlerle, Amerikancı Kürtlerle uzlaşarak sorun "çözme" yönelen politikalar benimsemişlerdir. Bu yüzden de Irak'ın işgalinden beri "ABD'nin PKK' yi Irak'ta barındırmaması", Türkiye'nin egemenlerinin ABD'den tek isteğine indirgenmiştir. Böylece Kürtlerin bir kimlik iddiasında bulunan ve bunun için güç oluşturmuş, mücadele etmiş Kürt ulusal hareketini, yani HEP-DEHAP çizgisinin marjinalleştirilip, tasfiye edilmesi amaçlanırken; ABD'nin, AKP'li Kürt milletvekilleri ve öteki gerici Kürt siyasi çevrelerinin "muhatap" olduğu bir seçenek geliştirilmek istenmektedir.

2005 ortalarından itibaren çatışmaların yeniden başlatılması, "bayrak provokasyonu", linç girişimleri, bu hesaplaşmanın devamı olarak ortaya çıkmış; Kürt sorununun bir "bölücülük sorunu" olduğu tezi öne çıkarılmıştır. Bu, özellikle de AKP ve arkasındaki güçler karşısında (AB, Kıbrıs, MGK, Anayasa ve yasaların yeniden düzenlenmesi gibi konularda inisiyatif yitiren) mevzi kaybeden asker ve sivil geleneksel güç merkezleri; Kürt sorunu üstünden siyasi ortamı terörize ederek; kendi Kürt politikasını dayatmaktadır. Bu çevreler, Newroz'la başlayan açık hamlelerle bu alanda bir hayli ileri adımlar atmışlardır. Yükselen Türk milliyetçiliğinin baskısıyla sol ve sağ liberal kesimlerde de Kürt demokrat hareketine karşı tutumunda sertleşme, sistemle uzlaşmak için milliyetçi bir söylem ve tutum egemen olmuştur.

Partimiz, Türk ve Kürt işçi sınıfının partisi olarak; gerek "bayrak provokasyonu", "linç"e varan ırkçı-şoven gösterilere, gerek yükselen ırkçı-şoven milliyetçiliğe, gerek Kürt sorununun inkarına gerekse; Kürtlere ve onların ulusal hareketini tasfiye etme girişim-

lerine karşı mücadele etmektedir. Çünkü Türk ve Kürt işçilerinin, emekçilerinin partisi olarak Kürt sorununa yaklaşımımız; faydacı, günü kurtarma amaçlı bir yaklaşım değildir. Tam tersine partimizin yaklaşımı, Kürt sorununun, sadece Kürtlerin hakları sorunu olmaktan öte Türkiye'nin demokrasi mücadelesinin en önemli sorunu olduğu gerçeğini esas almaktadır. Dolayısıyla bu mücadelede ulusal hareket, bütün bilinen zaaflarına karşın, Türkiye'nin demokratikleşmesi mücadelesinin ana bileşenlerinden birisidir. Ve partimiz bu gerçeklerden hareketle; hem Kürt sorununun demokratik halkçı çözümüne hem de ulusal hareketin demokrasi mücadelesinde tuttuğu mevziden ilerlemesine son derece önem vermektedir. Bu önem verişin gereğini yapmak için elindeki her imkanı kullanmaktadır.

Kaldı ki; Kürt sorunu, en azından ABD'nin Irak'ı işgalinden beri; Kürtlerin talepleri ve Türkiye'nin demokratikleşmesi mücadelesini de aşan bir uluslar arası önem kazanmıştır. Çünkü ABD Irak'ı işgal edip, Irak Kürtlerine geniş bir federal-özerklik tanıırken; bütün diğer ülkelerdeki Kürtlere de; "Eğer Amerika'nın Ortadoğu stratejisine (GOP) bağlanırsanız; Amerikan çıkarlarına uygun davranırsanız, sizin 100-200 yıllık mücadelenizle elde edemediğiniz hakları bir anda sağlıyorum" demek istemiştir; demiştir. Dahası Irak'ta kurulan Kürdistan'la ABD, Kürtlerle; Türk, İran ve Arapları karşı karşıya getiren bir "Amerikan barışı" (Pax Americana) dayatmıştır.

Ortaya çıkan tablo; bölgedeki ABD karşıtı mücadelenin, anti-emperyalist mücadelenin ilerlemesinin; ön şartı olarak; Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı (UKKTH) temelinde bütün bölgede Kürt sorunun demokratik çözümünü zorunlu kılmıştır. Ancak böyle demokratik temele sahip bir strateji, bölgede Amerika'nın ve öteki emperyalist müdahalelerin önünü kesebilir. Tıpkı, Türkiye'de gerçek bir demokrasi ve anti-emperyalist mücadele için Kürt halkının ve Kürt ulusal hareketinin güçlerinin anti-emperyalist bir çizgiye çekilmesinin son derece önemli olduğu gibi.

Kürt sorunu;

1 - Kürtlerin; dil, kültür, siyasi vb. hakları bakımından Türk milliyetinden vatandaşlarla eşitlikleri sorunudur. Ve böyle ele alınmadığında, elbette "Kürt sorunu"ndan söz edilmemiş olunur.

2 - Kürt sorunu, Türkiye'nin demokratikleşme sorunudur ve Kürt sorununu ve Kürtlerin taleplerini gözetmeyen bir mücadele demokrasi mücadelesi olmayı hak edemez. Bu açıdan bakıldığında Kürt sorunu, Kürtlerin sorunu değil, Türkiye'nin demokratikleşme mücadelesinin sorunudur. Kürtler sorunun mağduru durumundadır. Çünkü Kürt sorunu, Kürtlerin Türkiye sınırları dahilinde yaşıyor olmasından değil (Kürtler bu coğrafyada binlerce yıldır yaşıyor), egemenlerin, Kürtlerin haklarını inkar ediyor; çığnıyor olmalarından dolayı vardır. Türkiye'nin demokratik bir ülke olmasının önünde engel olan güçlerde aynı güçlerdir.

3 - Kürt sorununun demokratik ve halkçı bir çözüme kavuşması sorunu ABD'nin bölge ve dünya egemenliğinin ifadesi olan GOP'a karşı mücadelenin, genel olarak bölgedeki anti emperyalist mücadelenin de ele alacağı temel bir sorundur. Bunun içinde, Kürt sorununun demokratik çözümünü ve bunun temel demokratik ilkesi olan UKKTH'yi

bu anti-emperyalist mücadelenin ve bu mücadele etrafında sağlanacak birliğin temeline koymak gerekir. Çok açıktır ki; Türkiye kendi Kürt sorununu demokratik bir biçimde çözümlenerek gönüllü birliğin temelini oluşturmak, Kürtler dahil bölge halklarının kendi kaderlerini tayin hakkını tanıyan, bölgede barışın tesisi için ABD'nin ve öteki emperyalist güçlerin bölgeye müdahalelerine karşı çıkan bir politik pozisyona geçme; bu amaçla Kürtlerin taleplerinin yerine getirilmesi üstünden adımlar atmak zorunluluğundadır. Aksi halde; ABD, Barzani, Talabani mihrakından gelen Kürt milliyetçisi eğilimin güç kazanmasının, Kürt-Türk karşıtlığının büyümesinin imkanları artacaktır.

4 - Bugün; ayırimsız bir genel siyasi af, Kürt dilinin Türkçe ile eşit düzeyde kabulü, kültürel ve siyasi hakların eşitlenmesi, operasyonların durdurulup Bölge' de barışın sağlanması, faili meçhullerin, kayıpların faillerinin bulunup cezalandırılması, koruculuk sisteminin kaldırılması ve bölgedeki özel kuvvetlerin geri çekilmesi, köylerine dönmek isteyenlere tazminat ödenmesi, Kürdoloji enstitüsünün kurulması ve anadilde eğitim hakkı gibi talepler etrafında bir mücadelenin sadece Kürtlerin hakları ile ilgili değil ama Türkiye'nin demokratikleşmesinin, halkların kardeşliği fikrinin ve Türkiye'nin bölge halklarıyla kardeşleşmesinin temeli de olduğunu bilerek davranmak partimizin temel politikasıdır.

5 - Kürt sorunun "çözümü"nde inkarcı, asimilasyoncu tutumda ısrar yetmiyormuş gibi kendi aralarındaki kavgayı da Kürtler ve Kürt ulusal hareketi üstünden sürdürmeyi amaçlayan egemen güç odakları, provokasyonu, olağanüstü koşulları, Koruculuğu, Özel Tim' i yeniden devreye sokarken, dünün karanlık güç odakları da bölgede yeniden boy göstermiş bulunmaktadır. Hakkari-Şemdinli merkezli olarak ortaya çıkan bombalama eylemleri ve failerin dünün JITEM'iyile bağlantılı biçimde ortaya çıkması bölgede gelişmelerin daha da gerginleştirilmek istendiğini, bu gerginlik üstünden baskı ve şiddetin meşrulaştırılmasını isteyen şer güçlerin eyleme geçirildiğini göstermektedir. Böylece 2005 Newroz'uyla girilen "provokasyon", "linç" sürecinin bölgedeki sonuçlarının da yığınlara yönelik saldırıların yoğunlaştırılması, bundan da Kürt ulusal hareketini sorumlu tutan bir kampanya olarak sürdürüleceğini göstermektedir.

6 - Süreç, bölgede mücadele imkanlarının geliştiği bir aşamada seyretmektedir. Çünkü bir yandan hükümetin, Kürt sorununu çözmekte adım atacağına dair yayılan hayaller çökerken öte yandan Kürt yoksullarına iş ve aş vaadi iflas etmektedir. 2005 Newroz'u ve sonraki gelişmeler, Kürt yoksul yığınlarının hükümetten giderek umut kestiğini göstermektedir. Bölge illerinde özelleştirmeye karşı (TEKEL ve TÜPRAS'ta) mücadelelerinin yanı sıra; işçilerin sendikalaşma ve öteki hak talepleriyle (Diyarbakır Akıyl fabrikası) mücadeleye girmeye başlamaları son derece önemlidir. Yine bölgede son derece önemli bir potansiyele sahip ve kırsal kesimin en devrimci ögesi olan tarım işçilerinin de mücadeleye kendi talepleriyle katılma isteklerini ortaya koyması, bunu, 2005 yılı içinde Adana'da yaptıkları bir "Tarım İşçileri Kurultayı" ile de ortaya koymuş olmaları partimiz tarafından bölgedeki sınıfsal mücadelenin gelişme eğiliminin yeni işaretleri ve aynı zamanda mücadele zemininin gelişmesinin bir ifadesi olarak görülmüş ve bunun gereği olan adımlar atmaya başlamıştır.

e) Ekonomik gelişmeler

AKP'nin tek başına iktidar olmasıyla sermaye güçleri, en büyük sermaye kesimleri yeni bir hamleye girişerek; IMF'yi de arkalarına alıp, tam bir yabancı sermaye ve uluslararası tekellerin çıkarlarını her şeyin önüne koyan bir ekonomik politikalar mevzisine girmişlerdir. AKP'nin daha güvenoyu almadan ilan ettiği "Acil Eylem Programı"nın felsefesi sonraki yıllarda da her alandaki ekonomik ve sosyal amaçlı politikaların yol göstericisi olmuştur. Nihayet hükümet bir yandan "krizi tamamen aşmış" olmakla övünürken, 2004 sonunda IMF ile yeniden anlaşarak; üç yıllık bir stand-by daha imzalamıştır. Son yaşanan devalüasyon, faizlerdeki yükseliş vb. olaylar karşısında başta Başbakan olmak üzere hükümet ve sermaye cephesinin ısrarla vurguladığı tek konu, IMF Programı'nın aksatılmadan sürdürüleceği konusudur.

IMF'yi sadece arkasına değil önüne de alarak; uluslar arası sermayenin ve "yerli sermayenin" en büyüklerinin çıkarlarını gözeten AKP Hükümeti'nin ekonomik politikalarının esası şu olmuştur:

1 - Son 20 yıl boyunca; elindeki birikmiş parayı devlete borç vererek; enflasyonun yükselişinden ve inişinden de vurgun yaparak, neredeyse her yıl bütçenin yarısına el koyan 2000 dolayındaki para babasının çıkarlarını korumayı bütün diğer kaygılarının önüne koymak hükümetin en dikkat ettiği şey olmuştur. Daha alt sermaye kesimleri ise, çeşitli vergi afları, sigorta prim afları, yatırım indirimleri gibi kredilerle desteklenerek, olup bitenden zarar görmesi önlenirken; taşeronlaştırma, esnek çalışma ve sömürüyü artıracak öteki yöntemlerin desteklenip yaygınlaştırılması yoluyla da bu kesimler desteklenmiştir.

2 - Nüfusun yüzde 80'ini oluşturan işçi sınıfı ve öteki emekçi sınıflardan halk ise; işsizlik ve yoksulluğun pençesine itilirken; en yoksul kesimlere yönelik popülist ve modern sosyal yardım yerine geçirilen "iane türü" yardımlarla (Ramazan ayında iftar çadırı kurmanın yaygınlaştırılması, kışın yoksul ailelere kömür yardımı, ilköğretimde ders kitaplarının parasız olması gibi "yardımlar" her yıl yeniden ilan edilerek, hükümetin, başbakanın halka kıyağı olarak sunulmuştur) hükümetin sürekli halkı düşündüğü, elinde imkan olsa daha fazlasını yapacağı izlenimi verilmiş istenmiştir.

3 - AKP Hükümeti, kendinden önceki sermaye hükümetlerine bile rahmet okutacak bir piyasa aşkıyla; bütün dikkatini faiz-döviz-borsa üçgenindeki gerilimin yarattığı "dinizme" vererek; rantların, karların artışını, yabancı finans merkezlerinin Türkiye'deki yüksek faizler üstünden vurgun yapma ve Türkiye'nin en modern devlet ve özel işletmelerini, bankalarını, telekomünikasyon merkezlerini, hizmet kurumlarını uçotuz paraya kapatma girişimlerini "AKP Hükümeti'nin büyük ekonomik mucizesi" olarak propaganda etmektedir. Enflasyon düşmüş, faizler rakamsal olarak düşmüş görünmektedir ama; ekonominin belirleyici faktörlerinden birisi olan ve sonuçları itibarıyla enflasyon üstünden çıkan sorunlardan çok daha ciddi sorunlar yaratabilecek olan "cari açık", "dış ticaret açığı" denilen bir etken hızla ekonominin yönlendirici etkene haline gelmektedir, gelmiştir. Bu ve daha birçok faktöre bağlı olarak IMF'nin kılavuzluğunda AKP Hükümeti Türkiye'yi yeni bir kriz ve ekonomik felakete doğru sürüklemektedir. Ama, bu felaketin ne zaman ve nasıl kopacağı, ne kadar ertelenebileceği elbette pek çok faktöre bağlıdır ve şimdiden bir şey söylemek olanaklı değildir.

4 - Son iki yılda Türkiye ekonomisi yüzde 15 (2003'te yüzde 5, 2004'te yüzde 9.9) büyüdüğü halde; bu yüzde 15'lik büyümenin tümü ulusal gelirden faiz ve kar üstünden pay alanlara giderken ücretliler, maaşlılar ve öteki emeği ile geçinenler hiçbir pay alamamışlardır. Büyümeden pay alamadıkları için bu kesimler sadece iki yılda yüzde 15 fakirleşmişlerdir

5 - Hükümet, ekonomide pembe tablolar çizmekte; büyüme rakamlarıyla, enflasyon düşüklüğü ile övünmektedir. Ama açlık sınırın 700 YTL, yoksulluk sınırının 1700 YTL'ye dayandığı koşullarda asgari ücret; 380 YTL; sendikali işçilerin ortalama ücreti 700 YTL, ortalama memur maaşı da 800 YTL dolayındadır. İşsizlik; onca büyümeye rağmen bir türlü azalmamakta (yüzde 10 dolayında); genç işçilerdeki işsizlik oranı yüzde 17'yi bulmaktadır. Kayıt dışı çalışanların sayısı (5.5 milyon tahmin ediliyor), kayıtlı işçi sayısını (4.5, 5 milyon arasında değişiyor) aşmıştır. Ve onca "ekonomik atılım"a, "mucizevi büyümelere" karşın hükümetin ve IMF'nin ekonominin ayakta durması için gelip dayandığı kaynaklar; asgari ücretin fazla olduğu (bölgelere göre değişik asgari ücret olmalıymış); emekli maaşlarının ve memur maaşların yüksek olduğu; eğitim, sağlık, yerel yönetim hizmetleri gibi en temel hizmetlerin "piyasa fiyatlarıyla satılması", sosyal güvenlik sistemine ödenen primin artırılıp hizmetlerin azaltılması gibi tümüyle emekçileri, işçi sınıfını daha da yoksullaştıracak; ama bir avuç sömürücü ve vurguncuyu daha da zenginleştirecek önlemlerdir.

6 - AKP Hükümeti; IMF'ye ve neo-liberal politikalara daha çok sarılan, daha piyasacı önlemleri daha gözü kara bir biçimde alan bir hükümet olmuştur. Bu tutumun sonucu olarak da hükümet; bütçe açıklarının kapatılması, enflasyonla mücadele, dış ve iç borçların ödenmesi gibi konulardan başlayarak; yoksullara yardıma kadar her konuda tek bir reçeteyi uygulamaya koymuştur: Özelleştirme, taşeronluğun yaygınlaştırması, esnek çalışmanın hayatın her alanında egemen hale getirilmesi, 100-200 yıllık mücadeleler sonucu devletin yükümlendiği tüm hizmetlerin piyasa koşullarında üretilmesi ve halka "piyasa fiyatından satılması" vb... Bunun başka ifadesi; sömürünün sınırsız bir biçimde artırılması, emekçi sınıfların birikimlerinin hızla varlıklı sınıflara aktarılmasıdır. Bu temelde vergi düzenlemeleri yapılarak Kurumlar Vergisi oranları düşürülerek sermayeye üzerindeki vergi yükü daha da azaltılmakta yük tümüyle emekçilere bindirilmektedir. Bu ekonomik mantığın halka yansması ise; işsizlik ve yoksulluğun büyümesi, sağlık, eğitim, yerel yönetim hizmetlerinin tasfiye edilerek yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi olmuştur.

7 - AKP'nin ekonomik programından en çok zarar gören sektör tarım olmuştur. Bir yandan IMF ve Dünya Ticaret Örgütü'nün (DTÖ) öte yandan AB'den gelen tarımsal nüfusu azaltma ve tarıma yönelik her tür desteklemenin yasaklanmasına varan baskılar; hükümetin sulama, gübreleme, teknik destek; taban ve baş fiyat politikaları gibi üreticiyi nispeten koruyan politikalara son vermesiyle tarım; bir yandan ilaç, gübre, tohumluk tekellerinin, bankaların öte yandan da tüccarın eline düşürmüştür. Her geçen gün bu gerçeği daha fazla fark eden üreticiler ise; IMF ve hükümetlerin çiftçi düşmanı politikalarına karşı harekete geçmişlerdir. Bu yüzden 2005'in en büyük hükümet protestosu eylemi yaz sonunda Manisa'da üreticilerin yaptığı miting olmuştur. 60 bini aşkın bir üretici kitlesi; hükümeti uyarmıştır.

Öte yandan kırsal alanın en devrimci ögesi olan tarım işçileri, ve güneydoğunun

topraksız köylüleri de son bir yıl içinde örgütlenme girişimlerini, sendikalaşma çabalarını artırmışlardır. Bu gelişmeler kırsal alanın sermaye partilerinin, IMF'ci partilerin oy deposu olmaktan kurtulacağına işaretleridir ve partimiz bu alanın örgütlenmesinde geniş olanaklara dikkatini vermiştir. Ancak şu da bir gerçek ki; bu alanda geleneksel düzen partileri, din üstünden politika yapan, ırkçı şoven partilerin derin kökleri vardır ve mücadele öyle kolay bir biçimde kazanılamayacaktır. Tersine sermaye partilerinin teşhirinde ve hükümetlerin politikalarının tarım düşmanı yüzünün açığa çıkarılmasında sistemli bir aydınlatma çalışması; köylülüğün somut talepleri üstünden bir mücadele son derece önem kazanmıştır.

8 - AKP hükümeti, ülkenin tarihi ve doğal varlıklarının satılmasını, büyük kentlerin rant birikimlerinin (Galataport, İzmirport, Dubai kuleleri, Haydarpaşa Limanı ve Gar çevresi projesi...) pazarlanmasını başlıca ekonomik faaliyet haline getirmiştir. "Vatan satıcılığı"na dönüşen bu durumun meşrulaştırılması için de; "simit satarak ticareti öğrenen başbakan" propagandasından "başbakanın görevinin ülkeyi pazarlamak olduğu"na gelinmiş ve nihayet Başbakan; "Yahudi sermayesini de, İslami sermayenin de batı sermayesinin de başımızın üstünde yeri vardır; yeter ki gelsin", "Sermayenin yerlisi yabancı yoktur, küresel sermaye vardır" diyerek; bir bilimsel gerçeği ifade ediyormuş gibi görünse de; bugün dünya koşullarında bir ülkenin başbakanı olarak ulusal çıkar, ulusal ekonomi gibi tüm kaygıları bir yana attığını, ülkesinin servetlerini ve çıkarlarını haraç mezat satışa çıkardığını ilan etmiştir.

Hiç kuşkusuz bu Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin kendiliğinden geldiği bir "aşama" değildir. Türkiye'nin büyük burjuvazisinin zincirlerinden boşanan çıkarlarının gelip dayandığı yerdir. 150 yıl önce komprador bir burjuvazi olarak ortaya çıkıp palazlanan Türkiye'nin büyük burjuvazisi; bugün bu komprador tarihinden gelen damarından beslenen duygularla açıkça vatan satıcılığına soyunmuştur. AKP büyük sermayenin nabzına uyum göstererek; "Başbakanın görevi ülkeyi pazarlamaktır" yolunda ilerlemektedir.

Partimiz; hükümetin ve büyük sermaye kesimlerinin IMF kılavuzluğunda yürüttüğü ekonomik programın halk düşmanı karakterini teşhir etmiş; bu mücadeleyi bu programın sahibi egemen sınıflar ve onların hükümetlerinin ülkenin ve halkın birikimlerini yağmalamalarına karşı mücadeleyi en baş görevi saymıştır. Aynı zamanda partimiz; işçi sınıfının daha iyi yaşama, daha iyi çalışma koşulları için mücadeleyle, işçi sınıfı ve halkın kazanımlarının korunması mücadelesini birleştirmiştir. İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele ve nihayet kapitalist sömürüye karşı mücadelede IMF-hükümet-büyük sermaye güçlerinin ekonomik programına karşı mücadeleyi birleştirmek partimizin çalışmasının önemli bir yanını teşkil etmiştir. Son yıllarda ortaya çıkan olgular; sermaye hükümetlerini ve sermayenin sözcülerini, yüzlerindeki her çeşit maskeyi atarak ortaya çıkmaya zorlamıştır. Ki bu durum; onların saldırganlığını olduğu kadar işçi sınıfı ve partisinin bu alandaki mücadele zeminini de olağanüstü bir biçimde genişletmiştir..

f) İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi

Kuşkusuz partimizin dikkatini hiç azaltmadığı ve azaltmaması gereken alan, işçi sınıfı mücadelesi ve onunla bağlantılı olarak emekçilerin mücadelesidir.

İşçi sınıfı mücadelesi, daha geniş anlamıyla emek mücadelesi, son 30 yıldır sermaye güçlerinin giderek artan saldırısı altındadır. Bu saldırı, ideolojik bir söylem, bir tehdit olmaktan çıkıp fiiliyatta ve yasalar düzeyinde en önemli işçi ve emekçi kazanımlarının ortadan kaldırıldığı bir sürece dönüşmüştür.

Saldırı uluslar arası sermaye merkezleri tarafından ve yerli uzantılarıyla tam bir işbirliği içinde yürütülmektedir. Her konuda birbiriyle de çatışan, rekabet eden tekeller ve kapitalist devletler emeğe, onun haklarına karşı saldırıda tam bir ortaklık içindedirler. Bu durum saldırıyı ideolojik, siyasi, ekonomik, hayatın her alanında etkin bir biçimde yürütülen saldırı olarak biçimlendirmektedir. Nitekim bu çerçevede, işçi sınıfının üretici bir sınıf olma karakterini yitirdiği, hatta üretim için gerekli bile olmadığı tezlerine kadar vardırılmaktadır. Bu konuda tarihin çarpıtılmasından bilim ve teknolojiadaki gelişmelerin tersyüz edilmesine kadar her yol kullanılmaktadır.

Bu saldırı giderek, resmen henüz o düzeye gelme de; işçi sınıfının (elbette diğer emekçi kesimlerin de) hiçbir kalıcı, yasal hakka sahip olmasının meşru temeli kalmadığı, sendika hakkı, grev hakkı gibi geçmiş yıllarda "kapitalist üretimin zorunlu iki unsurundan birisi olarak kabul edilen" işçi sınıfının artık sendika hakkına da sahip olmaması gerektiği düşüncesi bir eğilim olarak sermaye tarafından gündeme getirilmektedir. Sosyal güvenlik ve öteki kazanılmış hakların ortadan kaldırılmasının açıkça konuşulması ve güçlerinin yettiği anda hiçbir tereddüde düşmeden bu hakları ortadan kaldırmak için harekete geçtiklerini görüyoruz, yaşıyoruz. Ama sorun sadece ekonomik ve sosyal haklarla da sınırlı değildir. Patronlar, hükümetleri ve öteki kapitalist güç odakları sendika hakkı, grev hakkı, toplu sözleşme hakkı gibi, "yok canım o kadar da olmaz" denilecek hakları da kaldırmak için harekete geçmiş bulunmaktadırlar. Nitekim fiiliyatta, sendikalaşmaya karşı savaş açılmıştır. Çünkü sendika olmazsa, grev ve TİS de olmaz ve bunu açıkça ifade etmektedirler.

Kapitalistler cephesinden yapılan bu baskı sınıfın saflarında da en zayıf halkada, işçi aristokrasisi ve sendikal bürokraside bir karamsarlık, işçi sınıfına duydukları güvensizliğin dışa vurumu ve bunun bir yıkıcı propagandaya dönüştürülmesi biçimini alırken, bu baskılar aynı zamanda burjuva aydınları ve liberal sol-sosyalist çevrelerde de burjuvazinin yeni ve ilerici niteliklerini keşfetme, sermayeye karşı içten duydukları saygının dışa vurumu olan bir teslimiyetçiliği meşrulaştırmaktadır.

Aslına bakılırsa işçi sınıfı ve öteki emekçi kesimler yöneltilen saldırının kapsamı ve şiddeti; burjuva aydınların, sendikal bürokrasi ve liberal solcuların sözünü ettiğinden çok ileridir ve saldırının tahribatı da elbette ki, onların tahminlerinin de çok ötesindedir. Çünkü işçi sınıfı ve halk; öncesini bir yana bıraksak bile 1990'lar boyunca, "açık arazide çapraz ateşe tutulmuş"tur. Bir yandan iç ve dış sermaye güçleri öte yandan sendikal bürokrasi, liberal solcular cenahından saldırıya uğrayan emek cephesinin çeşitli güçleri, ister istemez, düzgün saflarını bozup "dağılarak", kendilerini az çok korunak gördükleri ne varsa onun arkasına atarak, kendilerini korumaya çalışan, giderek daha kısmi talepler ve daha dar alanlara doğru kayan bir mücadele çizgisine dönmek zorunda kalmışlardır.

Mücadelenin bu aşamasından sonra olanlar ise küçümsenemeyecek düzeydedir. Çünkü, bu büyük saldırının giderek çeşitlenip yoğunlaştığı koşullarda emekçiler, hiçbir mevziyi çarpışmadan terk etmemiştir. Kimi yerde az kimi yerde daha dirençle mücadele edilmiştir.

Ama işçiler, emekçiler her mevziyi bilinç ve örgütlenme düzeylerinin, sınıf karakterlerinden gelen mücadele duygusunun bileşimi üstünden savunmuşlardır. Bu Türkiye’de olduğu gibi, gelişmiş kapitalist ülkeler de dahil bütün dünyada böyle olmuştur, olmaktadır.

2005 yılının içinde olanlar bile, (Almanya’da, İspanya, Belçika, İtalya, Yunanistan ve Fransa’da sayısı yüz binlere varan işçinin katılımıyla gerçekleşen büyük işçi gösterileri, Türkiye’de özelleştirmeye karşı mücadeleler, işten çıkarmalara karşı direnişler ve sendikalaşma hakkı için zaman zaman binlerce işçinin ayağa kalkıp mücadeleye atılmasını da içeren mücadeleler olmuştur. Uşak’ta tekstil işçileri, Eskişehir Şişe Cam işçilerinin uzun ve çeşitli yanlarıyla hala süren mücadelesini, Çorum toprak işçilerinin sendikalaşmak için giriştikleri toplu eylemler, Diyarbakır Akyıl işçisinin 15 günlük bir grevle patronla toplu sözleşme imzalamayı başarmaları son iki yılın örnekleridir. Dahası ilçelere kadar yayılan Organize Sanayi Bölgelerinde mücadelenin olmadığı, (sendika hakkı ya da sendikal haklar için mücadele, toplu işten çıkarmalara karşı mücadele,...) bir site kalmamasını, eğitim ve sağlık başta olmak üzere hizmet sektörlerinde kamu emekçilerinin zaman zaman on binlercesinin sokaklara çıkarak yürüttükleri mücadelelerini de bunlara eklemeliyiz) işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin sadece hakların korunması için mücadelenin sürdüğünün gösterilmesi bakımından değil sisteme karşı mücadele edecek tek güç olduğunu göstermesi bakımından da son derece önemlidir. Son birkaç yılda, Emek Platformu’ndan başlayarak ülke sathına yayılan pek çok platform, işyeri komiteleri gibi mücadele örgütleri, kamu emekçilerinin çeşitli türden zaafı ve güçlü yanlarıyla eylemleri, hala yeni eylem kararları için yapılan toplantılar, çağrılar vb. bu mücadelenin sürdüğünün ve süreceğinin, işçi ve emekçilerin her cephede, çoğu zaman en ileri güçleriyle sınırlı kalarak, yenilerek ve daha geri mevzilere itilerek de olsa mücadele tutumu içerisinde olduklarının göstergesidir.

Ancak mücadeleye sadece düzenli sınıf güçlerinin büyük grevleri ve gösterileri ya da toplumsal ayaklanmaları olarak bakanlar; bu büyük başkaldırıların sonuçta işyerlerinde direniş ve grevlerden, sayısız bazı küçük başarılarla süslenmiş yenilgilerden geldiğini görmeyip, masa başında toplum mühendisliği yapan burjuva aydın gözünden bakanlar için ortada panik içinde kaçan, mevzilerini terekeden, küçük çıkarlar uğruna büyük geleceğini satan “Allah kahretsin bu işçi adam olmaz” denilecek bir tablo vardır.

Oysa, diyalektik materyalist bir dünya görüşü açısından bakıldığında ise gerçek tam tersidir; onca saldırıya karşın teslim olmamış; ihanete ve bütün bir dünya burjuvazisinin ortak ve tek merkezden organize saldırısına karşın, bir mevziden atılsa bile ötekinde direnmek için elindeki son olanağı da kullanan bir emek mücadelesinin var olduğudur.

Türkiye’nin tek günlük işçi gazetesi olan Evrensel’ in sayılarını arka akaya koyup bakmak bile, Türkiye’de işçilerin, kamu emekçilerinin ve öteki emekçi kesimlerin mücadelesini belki fazlaca “lokal” (kısmi) bulabiliriz ama giderek yayılan bir karakter gösterdiğini herkes için görülür hale getirir.

Bu tablodan çıkarılması gereken sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

1 - İşçi sınıfı hareketi önce kendi birliğini sağlamanın, ardından diğer emekçi sınıf ve kesimlerle birleşik bir mücadelenin örgütlenmesi arayışı ve çabası içinde oldu. Bu

temelde işçi sınıfı ve kamu emekçileri mücadeleyi birleştirmenin yollarını aramaktadır. Yukarıda da belirtildiği gibi, emekçi sınıfların mücadelesi büyük bir saldırı altında ilerlemektedir ve bu saldırı giderek de şiddetini ve etkinliğini artırarak sürmektedir. Ama emek güçleri teslim olmamış, direnebildikleri her mevzide diremektedirler. Emekçiler tutunabildikleri her noktada direnmeye çalışmaktadırlar. Bunu küçümsemek demek sınıflar mücadelesini iki ordunun çarpıştığı basit bir askeri harekete indirgemek olur. Bu yüzden de karamsar olacak, sınıfa, emekçilere, onların direnme güçlerinden şüpheye düşmeyi gerektirecek bir durum yoktur. Dahası ortada; her adımda az çok mücadelenin olduğu, ülke çapında çeşitli sendikal platformlar kurmaktan, sendikanın 's' sinin olmadığı yerlerde sendikalaşma mücadelesi başlatmaya kadar varan bir tablo söz konusudur. Dahası işçi ve emekçi mücadelesinin ayrı ayrı mevzilerde çarpışan bölükleri, mücadelenin ileri hamle yaptığı mevzilerini büyük bir dikkatle gözleyip etrafında birleşmek için büyük bir heves göstermektedirler. Örneğin Çorum'un toprak işçilerinin, ondan önce Eskişehir'in cam işçilerinin, Uşak'ta tekstil işçilerinin, Seydişehir, TELEKOM, TEKEL, TÜPRAŞ ve PETKİM işçilerinin eylemlerinin ülkenin değişik kesimlerinden işçiler için; bir birleşme ve kendilerine de ilham olacak mücadeleler olarak görülmesi, bu mücadelelerin ileri unsurlarıyla pek çok işyerinden bağlantı kurulması ve "Nasıl yaparız da birleşip eyleme geçebiliriz?" arayışının ifade edilmesi aslında yaygın, az çok duyulan bir mücadelenin etrafında hemen bir "Biz de böyle yapabilir miyiz" tartışmasının başlaması, yürüyen işçi mücadelelerinin asıl dikkatleri yoğunlaştırmak gereken özelliğidir.

2 - Bu tablodan çıkan ikinci sonuç; sınıfın mücadelesini birleştiren bir merkez olarak, bu fikri yayan ve sınıf içindeki etkisi ve çalışmasıyla; sınıfın lokal mücadele içinde bulunduğu mevziler arasındaki haberleşmeyi sağlamak, onların fikir birliğini gerçekleştirmek, bu fikir birliğinin eylem birliğine dönüşmesi için tüm imkanları seferber etmektir. Bu kapsamada, illerde, sanayi havzalarında ve başlıca işletme ve hizmet kurumlarında tüm güçleri birleştirecek mücadele platformları, komiteler oluşturmak için gerekli çabayı gösterirken aynı zamanda mücadelenin ileri atılacağı her mevziyi desteklemek, bu mevzi etrafında bölgedeki ve ülkedeki mücadeleyi birleştirmeyi dönemin en önemli taktik görevi olarak kavramaktır. Çünkü mücadelenin en önemli sorunu, birleşerek bir güç oluşturulmasında ortaya çıkan sorunların aşılamsıdır. Birleşmenin yolu ise; lokal mücadelelerin birleştirilmesi ve birleşmeye vücut kazandıracak yerel platformları ve öteki örgüt biçimlerini teşvik etmektir. Bütün bu birlik ve ortak mücadele çabasının, siyasi harcın giderek yayılmasında en önemli araç ise işçi sınıfının günlük gazetesi olan Evrensel'dir.

3 - Bugün sınıfın örgütlü kesimlerin hareketleneceği en önemli nedenlerin sosyal güvenlik, parasız sağlık, parasız eğitim talebi, kıdem tazminatları, Kamu Personel Rejimi'nin değiştirilmesi, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışmaya karşı mücadele, asgari ücret, çalışma koşullarının kötülüğü, işten çıkarmalar ve sendikalaşma (sendikasızlaştırma) gibi alanlar olacağı anlaşılmaktadır. Bu yüzden de bu alanlardaki gelişmelere özel bir dikkat; yeni bir atılımla emek mücadelesinin önünü açacak bir potansiyel göstermesi beklenebilir. Çünkü öyle görünmektedir ki, sermaye güçleri ile emek güçleri kendi çıkarları üstünden ne kadar açıktan karşı karşıya gelirse, bu hem mücadelenin yaygınlaşması hem de siyasileşmesi bakımından hızlandırıcı bir etki uyandırmaktadır.

İşçi sınıfının mücadelesinin yükselmesinin, sendikal hareketin yenilenmesinin ve orta vadede oturacağı temelin; OSB'ler de ve başlıca büyük işletmelerde yaygınlaşan sendikal haklar mücadelesi ve bu mücadelenin ilerlemesi olduğu açıktır. Ama bundan yukarıda sözü edilen diğer alanlardaki mücadelelerin küçümsendiği, görmezden gelindiği anlamı çıkamaz. Tersine, işçilerin ve kamu emekçilerinin örgütlü kesimleri başta olmak üzere bu mücadeleleri var gücüyle desteklemek, bu mücadeleler arasında bağlantıları kurmak, bu mücadeleler etrafında yöre halkının da sermaye partileri, sermaye hükümetleri patron örgütleriyle karşı karşıya gelip gerçekleri görmesini sağlayacak bir çizginin izlenmesi, bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da önemlidir.

Elbette ki, başta işçi sınıfının günlük gazetesi olmak üzere, işçi sınıfının bütün devrimci güçleri ve yayınları bu alandaki gelişmeleri göz önüne alarak üstüne düşeni yapacak; sınıfın teslim olmadığını, emekçilerin mücadelelerinin değişik düzeylerde sürdüğü fikrini yeniden yeniden gündeme getirmeye devam edecektir.

İşçi sınıfı, emekçiler ve halktan yana aydınların bu fikri mücadelede önemli rol oynayacakları bilinen bir gerçektir. Partimiz bu noktada da üstüne düşen görevi yerine getirecektir.